

Kedves Olvasó!

A Magyar Iparművészet új folyamának 30. születésnapjához érkezünk. Keserédes jubileum ez, önfeledten ünnepelni nincs okunk, mert a kerek évfordulóval a lap történetében egy korszak lezárul. A Nemzeti Művészeti és Kulturális Kapcsolatok Alapítványa, a kiadó finansziális okokból a folyóirat „új pályára állítása, anyagi hátterének megerősítése érdekében szükségeszerű és jelentős átalakítást tervez”, ezért 2023. december 31-ével megszakítja a szerkesztőség eddigi formában történő működését.

A szervezeten belüli szakmai egyeztetést és szakmai indoklást nélkülöző döntést tudomásul véve, nem mellőzhető az a momentum, hogy korábban a folyóiratra vonatkozó minden változás és változtatás a lap szakmai mentorálását és monitorozását végző szerkesztőbizottság és a lapalapító(k) előzetes tájékoztatásával és többségi jóváhagyásával történt meg. Így volt ez Dvorszky Hedvig, Fekete György és Kiss Éva főszerkesztő elődök ideje és saját főszerkesztői munkám hat éve alatt, mindannyiunk által a legnagyobb tiszteletben tartva a kialakult működési rendet. Így volt ez 2018-ban, amikor a 25. jubileumi év alkalmából a lap küldetését, célközönségét, tartalmát és külalakját együtt újragondoltuk és meghatároztuk, és egy megújult lapszámmal ünnepeltük a negyedszázados évfordulót.

A 30. születésnapra egy ünnepi kötet kiadása, sajnos a jelen körülmények miatt most sem volt realizálható, ezért újra egy rendhagyó számot tart kezében az olvasó, amit a Nagy Norbert grafikusművész tervezte címlap már első pillantásra megelölegez. *Magyar Iparművészet 30.*

Indokolt az elcsendesedés és a méltó visszatekintés, ezért az alkalom szülte HARMINC ÉV rovatban két kitűnő elemzést közlünk a három évtized lapszámainak tartalmi és formai értékeléséről. Az elsőt Wehner Tibor művészettörténész tollából, a másodikat – igazi különlegességként a lap megújult arculatáról – Ádám

Zsófiának, a MOME designmélet szakján 2023-ban diplomázónak szakdolgozatából. A nagy szakmai tapasztalattal rendelkező művészettörténész megfigyeléseit rögzítő tanulmány mellett kiemelt jelentőségűnek tartottam e diplomamunka eredményeit közölni és megismertetni, arra is gondolva, hogy egy fiatal kutató friss szemléletű észrevételei és meglátásai fontos és megkerülhetetlen útmutatót jelenthetnek számunkra a szakmai folyóirat jövőjét, továbbfejlesztését illetően. Nem titkoltam a várakozás izgalmát, hiszen e felkérések nemcsak magáról a szakmai orgánusról, hanem a szerkesztőségi munkáról szóló kritika megfogalmazására is lehetőséget nyújtottak.

A két retrospektív tanulmányt, gazdag képanyaggal a megszokott rovatok tartalmas cikkei követik, melyek közül – mivel a folyóirathoz szorosan kapcsolódnak – kiemelném Schrammel Imre keramikus és porcelántervező művésznak, a lap egyik alapítójának 90. születésnapjára köszöntését, illetve Dávid Katalin művészettörténész búcsúztatását. Mindkét írás szerzője a szerkesztőbizottság nagy tiszteletben álló tagja, Mezei Gábor belsőépítész. Ezekkel az írásokkal nemcsak keretezzük, hanem egyúttal pontot is helyezünk nem csupán e lapszám végére.

A nyomtatott, minőségi sajtó válsága évtizedek óta világhíresség, amit tovább súlyosbít a hazai támogatói struktúra beszűkülése. A lapalapítók szándéka szerinti célkitűzés – a kézművességen alapuló kortárs magyar iparművészet és tervezőművészet eredményeiről való folytonos tájékoztatás – évről évre sikerrel, de egyre szűkülő anyagi támogatással valósult meg. A hektikussá váló pályázati lehetőségeknek, az előre tervezést ellehetetlenítő időzítéseknek kiszolgáltatva, mégis mindig menetrend szerint, változatlan minőségben megjelent a lap. A működési nehézségeket tetézte a világhátrány, majd az Európát is sújtó háborúk okozta gazdasági és kollektív lelki válság.

Mindezek felfoghatatlan valóságában a kulturális ágazat háttérbe, támogatása bizonytalanságba fordul. És meg kell említeni a szerkesztőséget ért személyi veszteségeket is. Fekete György belsőépítész, lapalapító, Scherer József designer, Nagy Franciska hírszerkesztő és legutóbb Dávid Katalin művészettörténész távozott el közülünk.

A Magyar Iparművészet nemzeti-kulturális örökség. Az új folyam Fekete György szellemi hagyatékának egyik pillére. Idézve őt, hogy sikerült-e „a kortárs magyar iparművészet és tervezőművészet organizmusának artériáján tartani ujjbegyeinket”? A válasz: a három évtized közös munkájának mércéje egyedül az idő lehet.

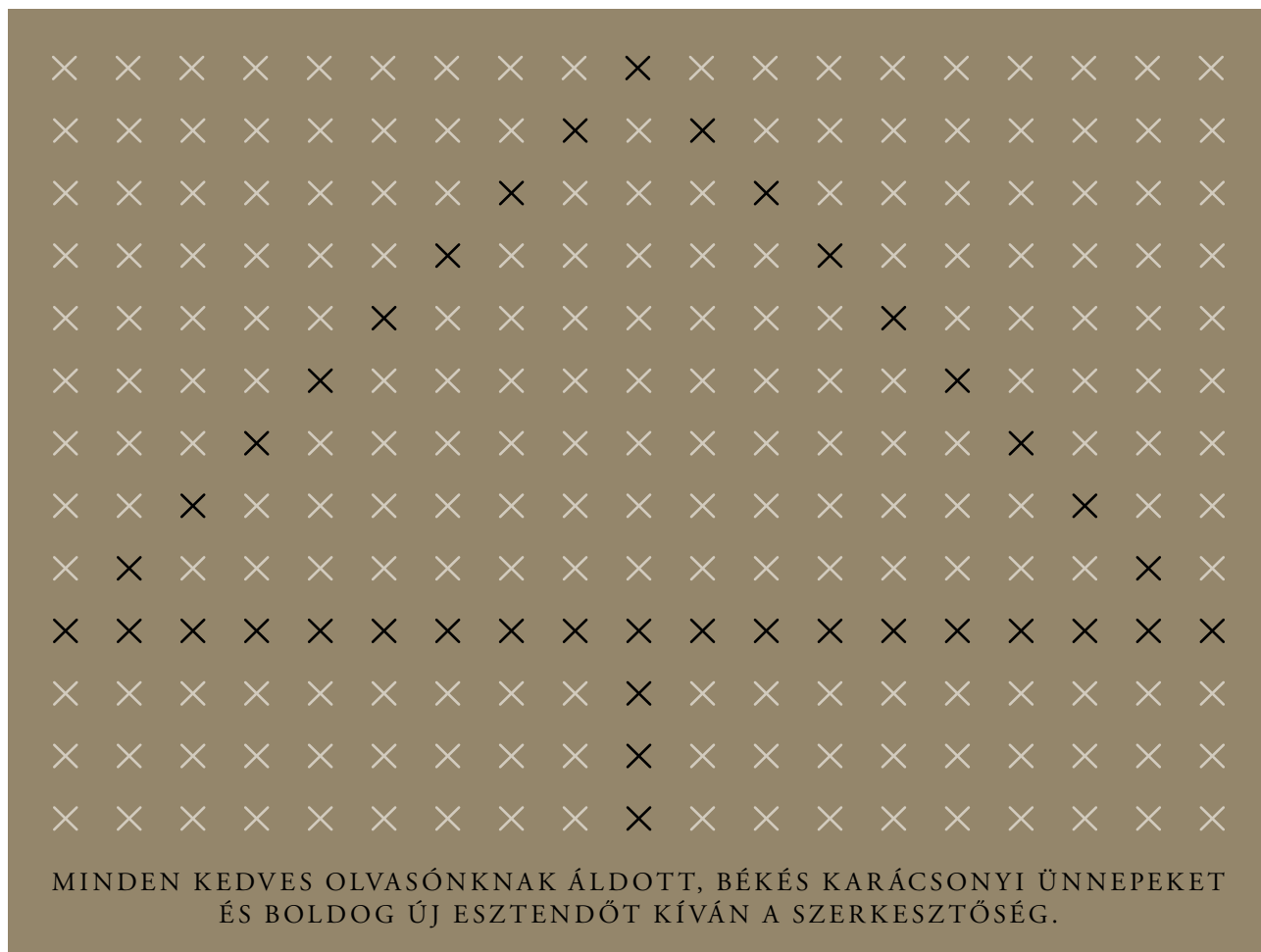
A főszerkesztői székéből posztumusz tisztelegve búcsúzom a lapalapítónak, FEKETE GYÖRGYnek a magyar kultúráért, azon belül a kortárs iparművészet és tervezőművészet méltó dokumentálásért tett erőfeszítései előtt. Remélve, hogy szerveződik egy professzionális kiadó, amelyben e szellemi örökség előtt fejet hajtva születnek meg a lap folytonosságát biztosító döntések,

felelős tudatában annak, hogy a közel 130 éves *Magyar Iparművészet* máig az egyetlen nyomtatott sajtóterméke a szakágazatnak. Továbbá bízom benne, hogy e nemes feladathoz az egyre csökkenő állami támogatás mellé sikerül majd szponzorokat és mecénásokat találni, akik felismerik az *értéket*, és hogy a donáció számukra nem csupán elismerő hivatkozást jelent, hanem presztízisértéket képvisel.

Végezetül megköszönöm a szerkesztőségi munkatársaimnak és a szerkesztőbizottság tagjainak a támogató együttműködést. Mindannyiukkal megtiszteltetés volt az ügyön és az ügyért dolgozni, a lap életben tartása és fejlesztése közös szívügyünk volt. Továbbá köszönöm az ipar- és tervezőművészeknek azt a sok nagyszerű alkotást, amelyeket megismerhettünk és megismertettünk, nem utolsósorban köszönöm a szerzők szellemi és a fotósok képi munícióját, hiszen mindezek megalapozták a lap tartalmi-esztétikai színvonalát, és természetesen köszönöm az előfizetők és az olvasók kitüntető figyelmét.

A Magyar Iparművészet
leköszönő főszerkesztője

SIMONFFY Szilvia
művészettörténész, ötvös iparművész

MINDEN KEDVES OLVASÓNKNAK ÁLDOTT, BÉKÉS KARÁCSONYI ÜNNEPEKET
ÉS BOLDOG ÚJ ESZTENDŐT KÍVÁN A SZERKESZTŐSÉG.